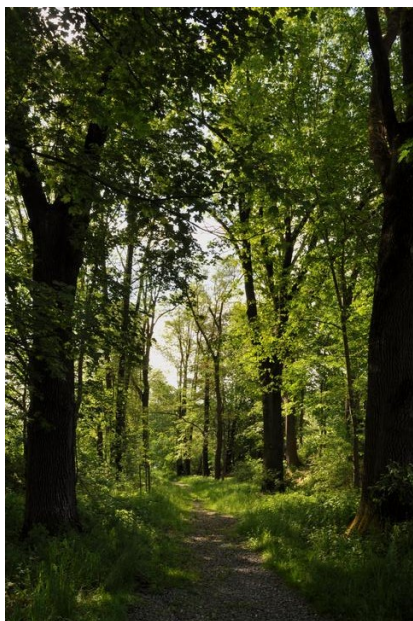

Cesta mezi stromy.

Byl jsem překvapen. S malou skupinkou šli jsme mezi stromy. Kousek od Volyně. Cestou, kterou možná mnoho lidí nechodí. Těžko odhadnout proč, loudal jsem se za zástupem.

Mezi stromy

V klidu myšlenek obklopen stromy. Přítmí a stoupající slunce osvětlovalo vršek korun. Až do zlatova. Dole u pat mohutných kmenů bylo zdravé šero a vlhko. Pěšina byla lemována drobnými stružkami vody, které bylo na pár místech nutno překročit. Aby si člověk neznečistil své městské podrážky.

Zapomenutá, snad z jednoho kamene vytesaná kaplička. Stála tam. Krčila se v probouzejících se rostlinách léta a vybízela k zamyšlení.

Statné jasaný, jejichž vrcholky se dotýkaly nebe. Duby, které by člověk pokládal za mohutnější. Jenže jasan zde vyhrával. Krátce se mně honily hlavou všechny ty knihy se stromovousy, enty, avatary a o jiných podivných bytostech. Jenže v tuto chvíli jsem nenašel srovnání. Asi to bylo zbytečné.

Co více psát... Tak, jak cesta na jednom konci začíná, na druhém končí. Tato se vrací na rušnou silnici. Ale těch pár stovek metrů stojí za to. A kde to je? To je vlastně také jedno. Obrázek, který jsem do článku vložil, ve velkém formátu ostrý, zmenšil se do ztraceného světa.

